

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑκτος

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθυνσεως: Ὅδοσ Σταδίου, 6.

29 Ὀκτωβρίου 1878

Σφραγίς τῆς
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ Αἴτῳαίας ἐν ἔτει 1824

Ο ΑΥΤΟΧΕΙΡ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Τὰ κατωτέρω δημοσιεύμενα, ἄτινα ἐρασιζόμεθα ἐκ γαλλικῆς ἐφημερίδος, ἀναφέρονται εἰς λυπηρὸν γεγονός, συμβῆν ἐσχάτως ἐν Παρισίοις. Αὐτοχειρία ἐν τῇ παρισινῇ κοινω- νίᾳ καὶ ἰδίως ἐν τῇ μερίδι αὐτῆς ἐκείνη, ἧς μέλος πρόδηλον φαίνεται ὁ εἰς τὴν ἐπομένῃ μελέτῃ παρασχὼν πένθημον ἀφορμὴν, οὔτε σπάνιον οὔτ' ἀσύνθηδες εἶνε γεγονός. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ αἱ σκέψεις τοῦ γράψαντος τὰς ἐπομένας γραμμὰς ἔ- χουσι πολὺ μείζον τὸ ἐνδιαφέρον διὰ γαλλικὸν ἢ δι' ἑλλη- νικὸν κοινόν. Οὐχ ἦττον οὔτε ἀσκοπον οὔτε ἀνωφελὲς ὄλωσ ἐνομίσαμεν νὰ μεταδώσωμεν αὐτὰς εἰς ἑλληνας ἀναγνώστας, ἀναλογιζόμενοι μετὰ λύπης, ὅτι, καίτοι δὲν καταλήγει παρ' ἡμῖν συνήθως εἰς τὴν μοιραίαν ἐκείνην καταστροφὴν, ὑπάρ- χει ὅμως δυστυχῶς καὶ ἐν Ἀθήναις τὸ ἀλλαχού ἐκεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φέρον κοινωτικὸν νόσημα, ὑπολανθάνον μὲν ἴσως ἔτι καὶ βόσκον ἐν παραδύστῳ, ἐκτενιόμενον ὅμως ὁ- σημεῖραι καὶ ἀπειλοῦν ν' ἀπομυζήσῃ μέχρις ἐξαντλήσεως πάσαν ζωικὴν ἰκμάδα καὶ πάντα γενναῖον χυμὸν τῆς νεα- ρῆς γενεᾶς.

Ἡ γαλλικὴ ἐφημερίς γράφει τὰ ἑξῆς: A*

«Ἴδου ἡ τελευταία εἰκὼν τοῦ παρισινοῦ βίου.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν οἰκίῳ πενιχρῷ, κατοικουμένῳ ὑπὸ γυναικὸς προβεβηκυίας καὶ τοῦ τριακονταετοῦς μόλις υἱοῦ τῆς. Αἰφνης ἐκ- πυροσκόρπησης ἀντηχεῖ, καὶ ἡ μήτηρ ἀνίσταται περίτρομος. Δριμεῖα πυρίτιδος ὁσμὴ κατακλύ- ζει τὸ δωμάτιον, καὶ καπνὸς διολισθαίνει διὰ τῶν βαγιάδων τῆς θύρας. Ἐν τῷ μαγευτικῷ κεί- ται ἐκτάδην χαμαὶ νεαρὸς ἀνὴρ, ἔχων κατεσπα- ραγμένον τὸ στήθος ὑπὸ σφαίρας πυροβόλου· ἐ- μεῖ αἷμα, ἀλλ' ἀναπνεύει ἔτι. Ἡ μήτηρ κύπτει ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος, καὶ παράφρων, ἐκτὸς ἑαυ- τῆς σπογγίζει τὸ ἀπὸ τῆς φρικώδους πληγῆς ἀ- ναβλύζον αἷμα. Οἱ δὲ γείτονες εὐρίσκουσιν αὐ- τὴν οὕτω, κεκυρῶσαν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ τέ- κνου, ὅπερ ἐγέννησε καὶ ἀνέθρεψε, τοῦ τέκνου ὅπερ ἦτο ἡ ἐλπίς αὐτῆς καὶ τὸ καύχημα. Ὁ αὐτόχειρ σφαδάζει ἔτι τὸ ὕστατον, καὶ τὰ χεῖλι

τῆς μητρὸς του δέχονται τὴν ἐσχάτην αὐτοῦ πνοήν.

Ἴδου ἡ τελευταία εἰκὼν τοῦ παρισινοῦ βίου.

* *

Περὶ τὸν νὰ ὀνομάσωμεν τὸν δυστυχῆ. Οἱ ὀ- λίγοι του γνώριμοι τὸν συνώδευσαν εἰς τὸ κοι- μητήριον, οὐδὲν δὲ σημαίνει τὸ ὄνομά του πρὸς τοὺς ἀδιαφόρους. Ἄλλως δὲ καὶ ἀνωφελὲς εἶνε νὰ δοθῇ ὄνομα οἰονδήποτε εἰς τὸ πτώμα ἐκεῖνο. Εἶτε Πέτρος καλεῖται, εἶτε Παῦλος, εἶτε Ἰωάννης, ὀλίγον μᾶς μέλει. Ἐχει ἄλλο ὄνομα πλὴν τοῦ βαπτιστικοῦ του, ὄνομα γενικόν, πε- ριλαμβάνον δόλοκληρον κλάσιν ἀέργων, κ' ἐφαρ- μοσθὲν εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῆς παρισινῆς γλώσσης: καλεῖται nocceur (εὐωχητής).

Ὁ αὐτόχειρ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἦτο εὐωχητής· ἦτο δηλ. ἐξ ἐκεῖνων τῶν νέων, οἵτι- νες εἰσέρχονται εἰς τὴν ζωὴν, πάντων ὀρεγόμε- νοι, οἵτινες, καταλείποντες τὰ βάρθρα τοῦ γυ- μνασίου, τρέπονται πρὸς βίον πλήρη περιπε- τειῶν καὶ ἡδονῶν, οὐδένα δὲ σκοπὸν ἔχουσι ἄλ- λον ἢ νὰ διασκεδάσωσιν, ἀπὸ τῆς μεσημβρίας, καθ' ἣν ἐγείρονται συνήθως τῆς κλίνης, μέχρι τῆς ἐβδόμης πρωϊνῆς ὥρας, καθ' ἣν χλωμοὶ ἐκ τῶν ἀγρυπνιῶν, ἀπόκοροι ἐκ τῶν δείπνων, πα- ραλελυμένοι ἐκ τῶν συγκινήσεων τοῦ χαροπαι- γνίου καὶ παραπαίοντες ἀπὸ τῶν ὀργίων, ἐπι- στρέφουσιν οἴκαδε. Οἱ εὐωχηταὶ ἔχουσι πάντα τῶν ἀνδρῶν τὰ ἐλαττώματα· ἀγαπῶσι τὴν ὀ- κνηρίαν, τὰ χαρτῖα, τὸν ἀπόβλητον γυναικεῖον κόσμον, τὴν εὐεστώ, τὴν εὐκολον καὶ πάντοτε εὐάρεστον ζωὴν· δὲν ἔχουσι ὅμως, πρὸς ἰσοζύ- γιον, καὶ τὰς ἀναγκαίας ἀρετάς, ὅπως ἀντέχω- σιν εἰς τοιοῦτον βίον. Οὐδένα ἔχουσι σκοπὸν ὡς στήριγμά των, οὐδὲν καθήκον εἰς ἐνίσχυσιν αὐ- τῶν· λείπει εἰς αὐτοὺς ἡ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κιν- δύνου ἀναθαρρύνουσα φιλοδοξία καὶ ἡ ἐν πάσῃ παρεκτροπῇ διατηροῦσα ἔντιμον τὸν βίον συ- ναίσθησις τοῦ καθήκοντος.

Ὅταν ἀηδιάσωσι καὶ βαρυνθῶσι, τὴν αὐτο- χειρίαν ἔχουσι μόνον αὐτῶν καταφύγιον.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ χθὲς ἀποθανὼν, καὶ δὲν ἦτο ὁ πρῶτος οὐδὲ ὁ ἐσχάτος.

Προχθὲς ἦτο ἄλλος, χθὲς αὐτὸς, σήμερον καὶ αὔριον τίς οἶδε τίνας. Ἴσως καὶ παρὰ τὸν τάφον αὐτὸν τοῦ δυστυχοῦς ἀνελογίζοντο πολλοὶ τῶν ἐπιζώντων πότε θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των!

Εἶτε βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς, τρώγει τὴν πατρικὴν του κληρονομίαν ὁ εὐωχητῆς· εἶτε ἡμέραν μεθ' ἡμέραν πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, τίς οἶδε πῶς, ἢ καταστροφή εἶνε μοιραία καὶ ἀναπόδραστος. Ἀφοῦ ἐξαντληθῆ ὁ ἔσχατος πόρος, καὶ δαπανηθῆ τὸ ὕστατον κέρμα τοῦ βαλαντίου, εὐρίσκεται οὗτος ἀπέναντι τοῦ ἐξῆς διλήμματος: ἢ, καταβαίνων ὀλονὲν τὰς βαθυμίδας τῆς κοινωνικῆς κλίμακος καὶ μεταπίπτων ἀπὸ συνθηκολογίας εἰς συμβιβασμὸν, νὰ καταντήσῃ τέλος εἰς τὸν σκάμνον τοῦ πλημμελειοδικείου, ἢ νὰ προστατεύσῃ τὴν τιμὴν αὐτοῦ κατὰ τῶν δικαστικῶν κλητῆρων διὰ μιᾶς πιστολίου βολῆς. Οἱ πρὸ αὐτῶν ὅμοιοι τῶν κατέλυνον ἄλλοτε κάπως καλλίτερον τὸν βίον. Κατετάσσοντο στρατιῶται, καὶ ἐφρονέοντο ἐν Ἀφρικῇ ὑπὸ τῶν Καθύλων. Προτιμότερον δὲ βεβαίως νὰ πέσῃ τις ἐπὶ πεδίου μάχης ἢ ἐπὶ ἐρουθρῶν πλκῶν μαγειρείου. Διαφέρει τὸ ἄλγος μητρὸς θρηνούσης τὸν ἀνδρείον υἱὸν τῆς, ὅστις πίπτει μαχόμενος, τοῦ ἄλγους ἐκείνης, ἣτις κλαίει τὸν οἰκτρῶς καταλύοντα ἄχρηστον βίον. Ἐκείνη ἐγείρει ὑπερήφανος τὴν κεφαλήν, ἐνθ' αὕτη κλίνει ἀπελπισ ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ αὐτόχειρος.

* *

Ἐγνώρισαν κάπως τὸν χθὲς αὐτοκτονήσαντα. Οἱ Παρίσιοι ὀλόκληροι, οἱ διασκεδάζοντες Παρίσιοι, τὸν ἐγνώρισαν ὡς ἐγώ.

Λέγουσιν ὅτι διασκεδάζουσι· δὲν τὸ πιστεύω ὅμως.

Ὁ περιέργως παρατηρῶν τὸν διασκεδάζοντα δῆθεν αὐτὸν κόσμον εὐκόλως ἀνακαλύπτει ὑπὸ τὸν θόρυβον τοῦ ψευδοῦς γέλωτος τὸν ἀληθῆ λυγμὸν τοῦ θανάτου. Μετὰ τὰ πρῶτα τῆς παραλυσίας ἔτη, ὅταν κορσεθῶσι πλέον τὰ πάθη τῆς νεανικῆς ἡλικίας, τὸ προσεχὲς τέρμα ἐγείρεται φοβερὸν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ παρισινοῦ ἀέργου. Ἔννοεῖ οὗτος ἀμέσως, ὅτι, ἀφοῦ ἐξαντληθῶσιν οἱ πόροι του καὶ ὁ ἄχρητος βίος του εἰσέλθῃ εἰς στενωπὸν ἀδιέξοδον, θὰ σκορπίσῃ τὸν μυελὸν του διὰ μιᾶς ἐκπυρσοκορησεως. Τὸ μέσον εἶνε πρόχειρον εἰς πάντας, ἅμα ὡς παύσῃ ἡ ζωὴ των νὰ ἦνε διαρκῆς ἐορτή. Ἴνα καταντήσῃ τις ἐκεῖ, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἔχῃ εἰς τῆς καρδίας του τὸ βάθος οὔτε φιλοδοξίαν, οὔτε ἐλπίδα, οὔτε στοργὴν οἰανδήποτε, ἀρκεῖ οὐδὲν πλέον αἴσθημα νὰ κινήσῃ τὴν καρδίαν ἀποξηρανθεῖσαν ὑπὸ τῆς εὐωχίας, οὐδ' αὕτη ἢ ἀνάμνησις γηραιᾶς μητρὸς, ἣτις μέλλει μετ' ὀλίγον νὰ περιπτυχθῆ τὸ αἰμόφυρτον πτώμα τοῦ υἱοῦ τῆς.

* *

Δὲν θὰ ἔγραψον τὰς ὀλίγας τούτας γραμμὰς, ἂν τὸ χθὲς συμβῆν ἦτο μεμονωμένον τι καὶ σπάνιον γεγονός, ἂν ὁ τῆς χθὲς αὐτόχειρ ἦτο ἀτυχῆς τις ἐξαιρέσις, ὀλισθήσασα ἐπὶ τῆς διαφθορᾶς. Ἄλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶνε λεγεῶν.

Ἀπὸ ἐτῶν ἤδη βλέπω παρερχόμενον πρὸ ἐμοῦ

τὸν φαιδρὸν αὐτὸν καὶ θορυβῶδη ὄμιλον. Πού καὶ που κρότος πιστολίου ἀντηχεῖ, καὶ πίπτει εἰς ἴνα λάβῃ ἄλλος τὴν θέσιν του.

Εἰκοσιπενταέτης ὁ εὐωχητῆς δὲν ἔχει πλέον χρῆμα, εἶνε κατὰ χρεως καὶ ἄεργος. Τότε ἀπὸ τῆς ἐλαφρότητος μεταπίπτει εἰς τὴν ἀδιακρισίαν καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν ἀγένειαν, διστάζων μὲν ἐνίοτε, ἀλλ' ἀναγκαζόμενος πάντοτε. Ἐχει δ' ἐνίοτε καὶ φαεινάς τινας στιγμὰς, καθ' ἃς βδελύσσεται αὐτὸς ἑαυτὸν. Πολλοὶ πολλάκις τῶν δυστυχῶν αὐτῶν μοι τὸ ἐξωμολογήθησαν.

Ὅτε εἶνε ὁμοῦ πολλοὶ, ἤθελε τις νομίσει ὅτι καταφέρονται ἀμέριμοι ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς ζωῆς, ἐν ἧχῳ μουσικῶν ὄργάνων, ῥοδοστεφεῖς, ὑπὸ καλλισφύρων ὀρηχστρίδων περιστοιχοῦμενοι. Ἄλλ' ὅτε τὴν προῖαν ἐπιστρέφει τις αὐτῶν μόνος εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ εὐρίσκεται ἀπέναντι τῆς πραγματικότητος, ἀλλάσσει ὅλως ἢ εἰκῶν. Ὁ δὲ ἀκροτελεύτιος τοῦ πιστολίου κρότος οὐδὲν εἶνε παραβαλλόμενος πρὸς τὴν καθημερινὴν του ἀγωνίαν, τὴν ἐπὶ ἔτη διακοῦσαν ὀλόκληρα. Βλέπει μακρόθεν εἰς τὸ βάθος τὴν αὐτοχειρίαν, ὡς ἀναπόφευκτον καὶ μοιραίαν καταστροφήν· ἀλλ' ἐκάστην προῖαν ἐρωτᾷ ἑαυτὸν, ἂν σήμερον θὰ ἦνε τὸ τέλος, κ' ἐκάστην ἐσπέραν ἐρωτᾷ πάλιν, ἂν πρέπει ν' ἀναμείνῃ τὴν αὔριον. Ἡ τύχη τοῦ χαρτοπαιγνίου παρατείνει ἐνίοτε τὴν ἀγωνίαν ταύτην, ὡς ἔσχατον πολλάκις ἰατρικὸν παρατείνει τὰς τελευταίας τοῦ θανατιῶντος στιγμὰς. Ἡ ὑπαρξὶς τῶν ἐλευθέρων αὐτῶν ὄντων ἐξαρτᾶται πολλάκις ἐξ ἑνὸς μπάγκου. Ἄνκερδῆθῃ, κλείουσι τὸ κιβώτιον, ὅπερ περιέχει τὰ γεμισμένα πιστόλιά των· ἂν χαθῇ, τὸ ἀνοίγουσιν. Ὅμοιάζουσι πρὸς καταδεδικασμένους εἰς θάνατον, ἰσταμένους κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου των ἔτη ἀπέναντι τῆς λαίμητόμου, καὶ θεωροῦντας τὴν ἀπαισίαν κοπίδα, ἣτις μέλλει τέλος, ὠρισμένην τινα στιγμὴν, νὰ πέσῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς των.

* *

Καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶνε ἐν γνώσει φαῦλοι οἱ εὐωχηταὶ οὗτοι τῶν παρισινῶν λεωφόρων· τούναντίον μάλιστα εἶνε ἀκριβέστατοι τῶν ἀρχῶν τῆς τιμῆς τηρηταί, καὶ εἰσὶ πάντοτε ἔτοιμοι, δι' οὐδαμινὴν πολλάκις αἰτίαν, νὰ ξιφουλκήσωσιν, ὡς ἄνθρωποι οὐδὲν κινδυνεύοντες, ἐπιθυμοῦντες ὅμως νὰ παρίστανται ὡς ἐπιφοβοί. Μεγάλως ἤθελον ἐκπλαγῆ, ἂν τοῖς ἔλεγέ τις, ὅτι ἢ ἀληθῆς τιμὴ ὑπαγορεύει ἄλλα καὶ πολὺ μείζονα καὶ σεβαστότερα καθήκοντα ἢ τὸ νὰ σταθῇ τις ἀντιμέτωπος ἄλλου πιστόλιον κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα. Θὰ ἦτο δὲ ἀκατανόητος ὁ βεβαιῶν εἰς αὐτοὺς, ὅτι πολὺ ἀνανδρότερος εἶνε ὁ τρώγων τὸ ἔσχατον ἀποταμίευμα γηραιᾶς μητρὸς καὶ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῶν τέκνων του, ἢ ὁ λησμονῶν τὴν ὕβριν. Ἐχουσιν ἰδικὴν τῶν ἠθικῶν οἱ κύρισι οὗτοι, τὴν πρόχειρον τοῦ συρ-

μοῦ ἠθικὴν, καθ' ἣν ὀρθία καὶ ἀλώθητος μένει μόνον ἡ τιμὴ τοῦ διακινδυνεύοντος τὸ δέμα του, καὶ νομίζουσιν ὅτι ἀποθνήσκουσιν ὡς ἔντιμοι ἄνθρωποι, ὁσάκις, οὐδὲν ἔχοντες πλέον νὰ πετάξωσι, πετώσι τὰ μυελά των. Φρονούσιν ὅτι ἐπραξαν τὸ προσῆκον, ὅτι ἀπέτισαν τὴν ἐν ὀργίοις διαφθοραῖσαν ζωὴν των, διότι ἔχωσαν μίαν σφαῖραν εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, οἰκτρῶς, βλακωδῶς, γελοίως, ὡς ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελεν αὐτοκτονήσῃ διότι δὲν αἰσθάνεται τὴν γενναϊότητα νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἐχθρόν.

*

*

Τοιοῦτοι θάνατοι ἄς συγκινῶσιν ἄλλους.

Εἰς ἐμὲ οὔτε λύπην ἐμπνέουσιν οὔτε οἶκτον.

Ἐπάρχουσιν ἔντιμοι αὐτοχειρίαι, ναί! διότι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλη ὑπέριτερα τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων.

Ἄλλ' ὅταν τις ἦνε ἤδη καθ' ἑαυτὸν ἀπόβλητον ὄν, οὐδὲν ἄλλο ἔχων ἔργον, οὐδένα σκοπὸν, οὐδεμίαν ἄλλην φιλοδοξίαν ἢ νὰ συγκαταριθμηταὶ μεταξὺ τῶν ἀέργων εὐωχητῶν, πίπτει εἰς τὰ ἔσχατα τῆς περιφρονησεως στρώματα, αὐτοκτονῶν μόνον καὶ μόνον διότι στερεῖται δέκα λουδοβικέων, ἵνα παίξῃ εἰς τὸ χαρτοπαίγιον ἢ συνδειπνήσῃ μετ' ὀρχηστρίδων. Ὅπως ἀποθάνῃ τις, ἐν πλήρει τῆς ἡλικίας ἀκμῆ, τὸν ἐλευσινὸν αὐτὸν καὶ ἐπονεϊδίστον θάνατον, πρέπει ν' ἀπώλεσε τὸ πρὸς ἑαυτὸν σέβας, τὸ αἶσθημα τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπειας καὶ τὴν συνειδήσιν τοῦ πρὸς τὰ δμῶνυμα αὐτῷ ὄντα ὀφειλομένου.

Τοιοῦτοι θάνατοι ἄς συγκινῶσιν ἄλλους.»

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΪΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.

Συνέχεια· ἰδί σελ. 674.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ἡ ἐπιχείρησις.

Ὁ καιρὸς ἦτο ἄθλιος, ὅταν ἀνεχώρησαν ὁ ἄνεμος ἔπνεε μετὰ σφοδρότητος καὶ ἡ βροχὴ ἔπιπτε κρουνηδόν, νέφη δὲ ζοφερά καὶ πυκνὰ ἐάλυπτον τὸν οὐρανόν. Κατὰ τὴν νύκτα ἔβρεξε πολὺ, διότι ἐν ταῖς ὁδοῖς εἶχον σχηματισθῆ πλατύτατα βυάκια. Τὸ ἀμυδρὸν τοῦ λυκαυγοῦς φῶς ἐπηύξανε μᾶλλον ἀντὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὸ μελαγχολικὸν τοῦ καιροῦ· τὸ ὦχρον ἐκεῖνο φῶς ἐξησθένου τὴν λάμψιν τῶν φανῶν, ἀλλὰ δὲν ἐφώτιζε περισσότερον τὰς ὑγρὰς στέγας καὶ τὰς βορβορώδεις ὁδοὺς. Ἐν τῇ συνοικίᾳ οὐδεὶς ἔτι εἶχεν ἐξυπνήσει, διότι πάντα τὰ παράθυρα ἦσαν ἐπιμελῶς κεκλεισμένα, αἱ δὲ ὁδοὶ ἄς διήρχοντο ἦσαν ἔρημοι.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς Μπέθναλ Γκρήν ἡ ἡμέρα εἶχεν ἀνατελεῖ. Πολλοὶ φανοὶ εἶχον σθεσθῆ καὶ φορτηγὰ ἀμάξια διηυθύνοντο βραδέως εἰς Λονδίνον· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρήρχετο μετὰ ταχύτητος λεωφορεῖόν τι κατεσπιλωμένον ὑπὸ

βορβοροῦ, ὁ δ' ἠνίοχος αὐτοῦ ἐν εἶδει γνωστοποιήσεως ἐμασίγου κατὰ τὴν διάβασίν του πάντα κάρραγωγόν, ὅστις μὴ παραμερίζων ἐγκαίρως δεξιᾷ ἐγένετο αἷτια νὰ καθυστερήσῃ τὸ λεωφορεῖον κατὰ ἡμῖσι λεπτόν. Τὰ καπηλεῖα, φωτιζόμενα ἐντὸς διὰ φωταερίου, ἦσαν ἀνοικτὰ πλέον, μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν ἠνοίγοντο καὶ ἄλλα ἐργαστήρια. Καθ' ὁδὸν συνήντων διαβάτας τινὰς, ὀμίλους ἐργατῶν ἀπερχομένων εἰς τὸ ἔργον των, γυναῖκας καὶ ἄνδρας, καὶ φέροντας ἐπὶ κεφαλῆς καλάθους πλήρεις ἰχθύων· μικρὰ ἀμάξια λαγανικῶν, συρόμενα ὑπὸ ὄνων, χειραμάξας δι' ὧν ἐκομίζετο κρέας, γαλακτοπώλιδας μετὰ τῶν κἀδων των, καὶ τέλος σειρὰν μακρὰν πλανήτων ἐμπόρων μεταβαίνόντων εἰς τὰ πρὸς ἀνατολὰς τῆς πρωτευούσης προάστεια. Καθ' ὅσον δ' ἐπλησίαζον εἰς τὸ ἄστυ ὁ θόρυβος καὶ ἡ κίνησις ἐπνήξονον, διεληθόντες δὲ τὰς μεταξὺ Σόρεντις καὶ Σμιδφίηλντ ὁδοῦς, εὐρέθησαν ἐν μέσῳ βαθυλωνίας αὐτόχημα. Ἡ ἡμέρα εἶχε πλέον προχωρήσει, καὶ ἐφώτιζεν ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ φωτίξῃ ἐν Λονδίῳ χειμερινὴ ἡμέρα, οἱ δὲ ἡμίσεις σχεδὸν κάτοικοι τῆς πόλεως ἤσχολουντο εἰς τὰ ἐωθινὰ αὐτῶν ἔργα.

Ἐν Σμιδφίηλντ ἡ ἀσυνήθης ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος ἐνεποίησαν μεγίστην ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ὀλίβερ. Ἦτο ἡμέρα ἀγορᾶς. Οἱ ἄνθρωποι ἐβυθίζοντο εἰς τὸν βόρβορον μέχρις ἀστραγάλων, ἐκ δὲ τῶν σωμάτων τῶν ζώων ἀνήρχοντο πυκναὶ ἀναθυμιάσεις, ἐνούμεναι μετὰ τῆς δμίχλης, ἧτις ἀπέκρυπτε τὰς καπνοδόχας τῶν οἰκιῶν. Ὀλαὶ αἱ μάνδραι ἐν τῷ εὐρυτάτῳ ἐκεῖνῳ περιβάλλῳ ἔβριθον ποιμνίων, εἶχον μάλιστα προστεθῆ καὶ πολλὰ προσωριναὶ μάνδραι, πληθὺς δὲ βοῶν καὶ παντοειδῶν ἄλλων μεγάλων βοσκημάτων ἦσαν προσδεδεμένοι ἐν πασσάλοις κατὰ μῆκος τοῦ βυκτίου, ἀποτελοῦντες σειρὰν ἀπέραντον· χωρικοὶ, κρεωπῶλαι, ἔμποροι τῶν ὁδῶν, παιδιὰ, βαλαντιοτόμοι, κεχνηαῖοι, τυχοδιώκται παντοδαποὶ ἀνεστρέφοντο ἀναμῖξ ἐν ἀπεριγράπτῳ συγχύσει. Οἱ συριγμοὶ τῶν βουκόλων, αἱ ὑλακαὶ τῶν κυνῶν, οἱ μυκηθμοὶ τῶν βοῶν, τὰ βληχήματα τῶν προβάτων, οἱ γρυλλισμοὶ τῶν χοίρων· αἱ φωναὶ τῶν πωλητῶν, αἱ κραυγαὶ, αἱ βλασφημίαι, αἱ λοιδορίαι, ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων, αἱ ἐκ τῶν καπηλεῖων ἀκούμεναι φωναὶ, ὁ θόρυβος τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ὑπήγαινον καὶ ἤρχοντο, συνωθοῦντο, ἐκτυπῶντο, ἐκραύγαζον, ὠρῶντο, καὶ ὧν οἱ πλεῖστοι ἦσαν βδελυροὶ καὶ ἀπεχθέστατοι τὴν ὕψιν· ἅπανα αὕτη ἡ τύρβη τῆς ἀγορᾶς σ' ἐξεκώφαινε καὶ σε συνετάραττε.

Ὁ κύριος Σάικς, σύρων κατόπιν αὐτοῦ τὸν Ὀλίβερ, διήνοιγε βιαίως δίοδον ὅπου πυκνότερον τὸ πλῆθος, καὶ ἐλαχίστην ἐδίδοε προσοχὴν εἰς τὸν θόρυβον ἐκεῖνον, ὅστις καινοφανὴς ὄλωσ εἰς τὸ παιδίον ἐξέπλησεν ὑπερμέτρως αὐτό. Δις ἡ τρις ἐχαιρέτισε διὰ νέμματος φίλους, οὓς συνήν-